І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. Тел.: HEnderson 4-0237 УНС: HEnderson 5-8740 Тел. в Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXV. Ч. 215. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЛИСТОПАДА 1958 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 7, 1958 No. 215. VOL. LXV

АЙЗЕНГАВЕР ВІРИТЬ У МОЖЛИВІСТЬ СПІВПРАЦІ З НОВИМ КОНГРЕСОМ

Вашінгтон. — Вислід останніх виборів до Конгресу, як і нових губернаторів, був головною темою пресової конференції през. Айзенгавера, що відбулася в середу дня 5 жовтня ц. р. На думку през. Айзенгавера, республіканці програли у виборчих змаганнях тому, що замало громадян усвідомлює собі небезпеку безоглядного витрачування федеральних фондів, пропагованого радикальним крилом демократичної партії. Президент і його уряд поборюватиме далі рішуче всі спроби пхнути фіскальну політику ЗДА в тому напрямі. Як натякнув Президент, уряд і республіканська партія сподіваються при тому підтримки збоку південних демократів. Небезпека надмірного федерального видаткування не тільки в тому, що така господарська політика загрожує безупинним збільшуванням дефіциту, інфляцією й обезціненням доляра, але і у тому, що вона підриває політичну свободу і вільну господарську ініціятиву, які є основою американського способу життя й американського добробуту. Однією з дальших причин виборчої поразки республіканців назвав през. Айзенгавер ще й апатію в республіканському середовищі, заявляючи, що це замало активізувалися в останніх тижнях перед виборами і що за їх успішний вислід треба змагатися безупинно — від одних виборів до других. Все ж таки, не зважаючи на некорисний для республіканського уряду вислід останніх виборів, през. Айзенгавер не сподівається якихось особливих труднощів у взаєминах із контрольованим демократами Конгресом, але вірить у можливість співпраці між урядом і Конгресом — тому, що в демократичній партії є багато добрих людей, які прагнуть працювати для здійснення того, що є добрим і корисним для нації. Не передбачає Президент також ніяких змін в закордонній політиці ЗДА, бо ж ніодин з відповідальних демократів не висловлюється за конечністю якихось змін в цій ділянці. Наприкінці през. Айзенгавер обстоював дуже рішуче конечність якнайбільших редукцій і заощаджень у федеральному бюджеті і підкреслював, що всі асигнування на допомогу для закордону треба трактувати як справу національної оборони і добробуту.

ПІСЛЯВИБОРЧІ „МІНИ"

У цьогорічній передвиборчій кампанії брали активну участь і теперішній республіканський президент Айзенгавер, і його демократичний попередник Гаррі С. Труман. Вибори скінчилися великою перемогою демократів, які здобули поважну більшість в обох палатах Конгресу, викликавши цим поважне стурбування в республіканській екзекутивній ділянці уряду. Це стурбування відбивається і на обличчі президента Айзенгавера під час його виступу на пресовій конференції 5-го листопада. Іншу „міну" мав бувший демократичний президент Труман, приглядаючись поданим великими наголовками пресовим повідомленням про перемогу його партії.

Папа Іван XXIII заповідає діяння у користь миру

Рим. — Папа Іван XXIII заповів, що він „посвятить всі свої сили" для справи братнього і справедливого миру у світі. Він зробив це у промові до представників 57-ох монархів і голів держав та 5-ох міжнародних організацій. Між ними були й три члени американської делегації, а саме секретар праці Джеймс Мічелл, державний підсекретар Роберт Морфі і кол. амбасадорка в Італії Клер Бут Люс. Папа Іван XXIII покликався на приклад і зразок свого попередника на Апостольському Престолі, Пія XII, який не зражувався у найбільш жорстоких часах у своїй невтомній праці для добра миру. Новий Папа назвав Пія XII „безстрашним оборонцем найсвятіших прав одиниць і народів" та заявив, що „той самий ідеал захоплює нас, з уваги на святий обов'язок, який припав нам, і ми мусимо зосередити всі свої сили для служіння йому". Папа пригадав, що мир, справедливість і воля — це ідеали, які пронизують науку Христа. „Ваша приявність потверджує нашу надію (що ті ідеали здійсняться) і ми вдячні вам за те". Папа, зокрема, подякував приявним дипломатам за участь в його коронації та запевнив про своє бажання зберігати з усіми країнами, що їх репрезентували приявні дипломати, якнайкращі взаємини.

НА КОНФЕРЕНЦІЇ В ЖЕНЕВІ — СОВЄТСЬКА ПРОПАҐАНДА

Женева. — За офіційним комунікатом, на Женевській конференції про припинення атомових дослідів совєтська делегація під головуванням Семьона Царапкіна пред'явила американській і англійській делегаціям готовий проєкт договору про негайне проголошення припинення „на всі часи" всяких дальших атомово - водневих дослідів, ще перед встановленням міжнародної контрольно - інспекційної системи, яка протидіяла б зламанню такого договору, бо, навіть — перед дебатуванням над такою системою. Докладного тексту совєтського тексту не оприлюднено з уваги на тайність переговорів, але — за пресовими коментарями — він ніби такий, що над ним можна дебатувати. Ці самі коментарі пояснюють поспіх Совєтів не тільки пропагандовими причинами, але й острахом, що небавком Франція закінчить свої приготування до першого атомового вибуху на Сагарі, після чого вона стала б четвертою атомовою державою і третьою державою НАТО у посіданні атомової зброї. Совєти ніби сподіваються, що коли б СССР, Англія і Америка погодились би припинити надалі всякі атомові експерименти і коли б розрекламувати той договір як початок атомового розброєння, то Франція відмовилась би від продовжування власних атомових дослідів, а тим паче від власної продукції атомової зброї. Совєти, як звичайно, зламали домовлення, що Женевська конференція буде проводитись за зачиненими дверми і що буде зберігатись строга дискреція щодо ходу нарад. Вправді у самій Женеві Царапкін і інші члени совєтської делегації відмовляють пресі всяких інформацій, зате Москва розтрубіла по всьому світі, що тільки Совєти на Женевській конференції є за негайним припиненням атомових дослідів. Західні делегації опинилось у тій гіршій ситуації, що вони не можуть розкрити публічно совєтську гру. За пресовими вістками, ЗДА й Англія внесуть сьогодні - завтра в Женеві від себе контр-проєкт договору, в якому було б засадниче застереження щодо конечности контрольної системи, яка протидіяла б порушенню договору будь-котрою державою. ЗДА й Англія не думають натискати, щоб уже впродовж найближчого року встановлено 160—170 контрольних пунктів в цілому світі, згідно з проєктом атомових учених, але хочуть перевірити, остаточно, хочуть власне, хочуть большевики: чи вони готові піддатись контролі, чи ні, і чи вони дійсно хочуть припинення атомових вибухів, чи тільки торочать пропагандивні теревені.

Об'єднані Нації актуалізують справу з'єднення Кореї

Об'єднані Нації. — 12 держав, включно з З'єдиненими Державами, здебільша ті, які мали свої військові з'єднання на Корейському фронті, згосили на Політичній Комісії ОН внесення, щоб ОН зайнялись справою з'єднення Кореї. У зв'язку з цим внесенням Совєтський Союз зголосив вимогу, щоб запросити міністра закордонних справ Північної Кореї, комуніста Нан Іля, для вислухання його думки про цю справу. Валеріян Зорін ще раз повторив становище СССР, що — мовляв — справа з'єднення Кореї це „внутрішня справа корейців" і при тому Південна Корея повинна порозумітись з Північною. Репрезентант ЗДА сенатор Берке Б. Гикенлупер спротивився цьому, звернувши увагу, що запрошення на наради Об'єднаних Націй репрезентанта Північної Кореї було б запереченням власного становища, що його вони зайняли зайнявши були, коли вони натаврували північно - корейських комуністів, як агресора. Внесення 12-ох держав — за пресовими коментарями — не матиме позитивних практичних наслідків. Вневоднавці здають собі з цього справу, але керувалися мотивом, що треба доказувати корейському народові, що про нього не забуто і що тому справа з'єднення Кореї завжди актуальна.

Демократи здобули рішальну перемогу в Конгресі

Ню Йорк. — В цьогорічних виборах Демократична партія здобула вирішну перемогу в обох палатах Конгресу і в Сенаті матиме 62 сенатори, а в Палаті Репрезентантів — 280 конгресменів. У 85-му Конгресі вони мали в Сенаті 49 голосів, а в Палаті Репрезентантів 235. Республіканці матимуть в Сенаті 34 сенатори, а в Палаті 153 конгресмени. У 85-му Конгресі вони мали в Сенаті 47 голосів, а в Палаті — 200. Велику перемогу демократів видко і при виборі губернаторів: вони матимуть їх 34, а республіканці тільки 14. Треба тут зазначити, що 25-го листопада відбуваються вибори на Аляскі, звідки прибуде до Конгресу два сенатори і один конгресмен. Демократи вибрали 26 сенаторів, в тому 13 здобули від республіканців; вони вибрали 280 конгресменів (46 від республіканців). Республіканці не відобрали демократам ані одного сенаторського мандату, і здобули тільки один конгресовий мандат, який досі займала демократка Койс Натсон із Міннесоти, що її чоловік закликав під час правиборів не кандидувати, бо він має розбите родинне життя. Демократи здобули від республіканців сенатські мандати в Каліфорнії, Конектикаті, Індіяні, Мейні, Мишиґені, Міннесоті, Невадї, Ню Джерзі, Огайо, Ютаг і Вест Вірджінії (2) і Вайомінґу. В політичних колах передбачають, що тільки чудо могло б спричинити те, щоб могло б спричинити те, щоб республіканці здобули більшість в Сенаті. Звертають увагу і на те, що участь у виборчій кампанії президента Айзенгавера не мала жадного впливу на вибори, подібно як це було під час президентури Ф. Д. Рузвелта в 1938 році, коли президент хотів позбутися кількох сенаторів, але це йому не вдалося, хоч проти них виступав.

Висид виборів послабив становище Ніксона, як кандидата в 1960 р.

Ню Йорк. — В політичних колах звертають увагу на те, що „виборча кампанія за президентуру в 1960 році" почалася одночасно з тим, як оголошено виборчі висліди у вівторок ввечері 4-го листопада, з яких видко було, що програв вибори теперішній республіканський сенатор Вільям Ф. Новленд, якого підтримував Ніксон, і не здобув мандату губернатора Каліфорнії, і що в Ню Йорку великою більшістю республіканець Нелсон А. Рокфеллер переміг демократа-губернатора Аверелла Гаррімана. Вже тепер коментатори твердять, що Гарріман не зможе кандидувати на президента, і що кар'єра Новленда покінчена. Рокфеллер запевняє, що буде працювати як губернатор, але до двох років багато дечого може змінитися. Як демократичних кандидатів на президента в 1960 році називають: сенатора Линдона Б. Джансона з Тексасу, сенатора Джана Ф. Кеннеді з Массачусетс, сенатора Стюарта Саймінгтона з Міссурі та губернаторів Меннена Вільямса (Мишиґен) і Роберта Б. Майнера (Ню Джерзі). Та два роки — це багато часу, і настрої виборців можуть змінитися. Досі між республіканцями мав шанси віце-президент Ричард Ніксон, але його впливи змалілм.

● 50-річна Г. Р. Мінкоф, яка мала перейти операцію в Лос Анджелесі, найняла амбулянс, заїхала ним до виборчого льокалу, віддала голос за свого кандидата, а після того поїхала до шпиталю на операцію.

Рокефеллер „не плянує" кандидувати на президента в 1960 р.

Ню Йорк. — Вибраний на губернатора Ню Йорку Нелсон А. Рокефеллер заявив на пресовій конференції, що не має „інших плянів", тільки хотів би працювати повні 4 роки в Олбані як губернатор. Він сказав, що знає про всякі спекуляції з його особою, але, на його думку, це було б „немудро переходити міст перед тим, поки до нього дійдемо". Рокефеллер щиро сказав, що не може рішуче заявити, що буде „всі чотири зими урядувати в Олбані", але має такі пляни. Теперішній губернатор Аверел Гарриман телефонував Рокефеллерові, що зробить все можливе, щоб „передання влади відбулося без найменших труднощів", і запропонував, щоб новообраний губернатор прислав до Олбані своїх обсерваторів, які були б присутні на переслуханнях в справі нового буджету на новий фінансовий рік, який почнеться 1-го липня 1959 року.

Флеммінґ домагається потрібних сум на виховні і добродійні цілі

Вашінгтон. — Секретар здоров'я, виховання і добродійности Артур С. Флеммінґ заявив на окремій конференції, що треба б визначити ті суми, які є потрібні на виховання, опіку над здоров'ям та на добродійні цілі. Коли такі суми будуть визначені, тоді можна буде вирішити, скільки мав би дати федеральний уряд, а що мали б видавати стейтові леґіслятури та місцеві самоуправи, а також філянтропійні фундації та приватні групи. На першій конференції були присутні представники 76-ох приватних груп, які цікавляться професійним шкільном. Секретар Флеммінґ передбачає, що ухвалені Конгресом 900,000,000 долярів (так званий Нешенел Дефенс Едюкейшен Акт) матиме більше значення, ніж представляє ця сума, бо свідчить, що представники Конгресу розуміють потребу федеральних видатків на освітні проблеми.

Викрили контрабандистів зброї і небажаних чужинців

Боффало, Н. Й. Інспектор прикордонної сторожі Карл Ендресс повідомив, що завдяки співпраці поліції двох стейтів із федеральними агентами вдалося заарештувати чотирьох осіб, які мали вести контрабанду зброї для кубинських повстанців. Він назвав 34-річного Стюарта Сютора з Флориди, який був приземлився на летовищі в Морґентавні, Вест Вірджінія, щоб доповнити пальне в своєму літаку. Поліція знайшла на цьому літаку рушниці і машинову зброю. Одночасно поліція заарештувала трьох осіб в Тарентумі, Пенсилвенія, які помагали при навантажуванні цього літака. Ці контрабандисти перевозили зброю на острів Кубу, а звідтам без дозволу привозили до ЗДА небажаних чужинців. Ендресс заявив, що ще не знає, якою великою була ця сітка контрабандистів.

Пастернак проголосив у „Правді" покаяну заяву

Москва. — Борис Пастернак опублікував на сторінках московської „Правди" з минулої середи 5-го ц. м. (за московським часом це був уже четвер, 6-го ц. м.), в якому стверджує свою подвійну „помилку": що спершу був радий з отримання нагороди Нобеля та що не взяв під увагу шкоди, яку заподіяв своєю книжкою „Доктор Живаґо", справі жовтневої революції. Пастернак не називає за іменем книжки „Доктор Живаґо", але недвозначно натякає на неї. Він кається за те, що дозволив на її видання італійському видавцеві та твердить, що всі інші видання тієї книжки, що появилися за кордоном, вийшли без його відома. Він виправдує свого першого листа до Шведської Академії Наук із подякою за признання йому нагороди Нобеля тим, що — мовляв — вже 5 років тому, ще поки появився „Доктор Живаґо", говорилося про його кандидатуру на нагороду Нобеля. Потім, мовляв, коли він побачив, що цю нагороду признано йому з політичних причин, він відмовився від неї. Він кається за те, що злегковажив був собі перестороги збоку редакції „Нового Міра", що його книжка може бути зрозуміла, як випад проти жовтневої революції і совєтської системи, яким — заявляє він — не хотів аж ніяк шкодити. Він „гордий на часи, в яких живе", підкреслює кількакратно, що діє без ніякого натиску з будьчийого боку та що його особиста свобода ніколи не була обмежувана, і висловлює бажання „відзискати добре ім'я і довір'я в землякїв".

ПРЕЗ. АЙЗЕНГАВЕР ПРО ПОНУЄ ПАСТЕРНАКОВІ ПРИЗЛ ДО ЗДА

Вашінгтон. — През. Айзенгавер, запитаний журналістами на своїй останній пресовій конференції про його думку щодо справи Бориса Пастернака, заявив, що він був потрясений, що „навіть" в Совєтах можуть засуджувати автора за отримання нагороди Нобеля „тому, що деякі речі, які він сказав, не погоджуються з їх доктриною". Президент заявив, що коли б Пастернак приїхав до Америки, то він, Президент, „хотів би побачити його і поговорити з ним".

Туреччина вірить в конструктивну розв'язку справи Кипру

Анкара. — Турецький міністер закордонних справ Туреччини Фатін Русту Зорлю висловив на пресовій конференції переконання, що небавком дійде до порозуміння в справі конструктивної розв'язки проблеми Кипру. Він заявив, однак, що Туреччина ні трохи не винувата у тому, що не вдалися заходи генерального секретаря НАТО Генрі Пола Спаака, щоб скликати конференцію Англії, Туреччини і Греції, з участю грецьких і турецьких репрезентантів з Кипру та з запрошеними у характері „обсерваторів"-медіяторів — З'єдиненими Державами і Норвеґією. Турецький міністер склав вину за невдачу пляну такої конференції на Грецію, яка в останній хвилині відмовилась від участи. Туреччина, мовляв, тільки хоронить інтереси турецької меншини на Кипрі, щоб вона не дісталась під чуже володіння. Заява турецького міністра була втримана в примирливому дусі і — за коментарями преси — мала на цілі злагіднити враження за кордоном, головно в Англії, що Туреччина своїм непримиримим становищем утруднює справу. На Кипрі є 400.-000 греків і 100.000 турків. Турки лякаються влади греків і не хочуть допустити ні до приєднання Кипру до Греції, ні до такого автономічного устрою, в якому греки мали б вирішний голос.

В Іраку арештовано недавнього віце-прем'єра

Багдад. — Офіційно проголошено через радіо в Багдаді, що арештовано полковника Абдель Салама Аріфа, який був одним із головних авторів - творців липневого перевороту в Іраку, в якому згинули король Фейсал II і його прем'єр. У новому режимі полк. Аріф став віце-прем'єром, заступником шефа штабу армії та міністром внутрішніх справ. 12-го вересня позбавлено його військового командування, а 30-го вересня відсунено від уряду та призначено амбасадором Іраку в Західній Німеччині. Він виїхав туди, але тепер, не діставши на це дозволу від уряду вернувся до Іраку. Його негайно арештували, пояснивши його поворот плянуванням замаху проти теперішнього режиму. Полк. Аріф є фанатичним звеличником єгипетського президента Нассера та прихильником федерації Іраку з Об'єднаною Арабською Республікою, проти чого є прем'єр Абдель Керім-ель-Кассем. В радіоповідомленні підкреслено, що „інтереси народу і безпеки країни стоять вище інтересів одиниць".

В АМЕРИЦІ

● 5-го листопада президент Айзенгавер був присутній на Арлінґтонському цвинтарі на похороні свого приятеля з дитячих літ, капітана флоти Еверетта Гезлетта, який помер у неділю 2-го листопада. О 10 годині Президент відбув пресову конференцію.

● Арґентина купила в Англії за 1,000,000 фунтів стерлінгів ($2,800,000) перший для своєї флоти літаконосець „Індепенденсія". Арґентинський амбасадор Теодоро Е. Гартунг заявив з цієї нагоди, що той літаконосець служитиме для оборони Південного Атлантику.

● У Ньютоні, Н. Дж., виборча комісія мусіла порахувати голос виборця, який помер за 4 дні перед виборами. Це був емеритований директор поліції Герберт С. Айронси, який мусів вихати на конвенцію на Флориду і ще в п'ятницю 31-го жовтня віддав свій голос, „як неприсутній під час виборів". Ніхто не знає, який голос треба тепер уневажнити, бо „як неприсутні" голосувало аж 105 осіб.

● Шофер автобусової компанії в Торонті, Канада, повідомив поліцію, що 4-го листопада ввечері вийшла до автобуса, яким він керував, молода жінка, на якій не було нічого, крім окулярів. Поводила вона себе цілком невинно. Проїхавши 12 блоків, ця дивовижна пасажирка вийшла з автобуса, не промовивши ані слова.

До міської ради в Вінніпеґу входить п'ять українців

Вінніпеґ. — З новим роком в управі та міській і шкільній радах Вінніпеґу буде п'ять українців: мейор Степан Дзюба; Славко Ребчук і Павло Парахін — члени міської ради і Андрій Захарійчук і адв. Михайло Барилюк, члени шкільної ради. Адв. П. Парахін вперше вибраний до міської ради в середу 22-го жовтня, а адв. М. Барилюк поновно вибраний на дволітню каденцію до шкільної ради. Каденція Ребчука й Захарійчука кінчиться з кінцем наступного року. У виборах 22-го жовтня П. Парахін був третім із черги кандидатом у третій окр. (Пів. Вінніпеґ), що дістав найбільше число голосів. Він дістав 4,554 голоси в п'ятому члені, алдерман Петро Тараска 5,615, а адв. Савл Черняк, кол. член шкільної ради, 5,568. Поновно вибрано до шкільної ради в третій окрузі Дика Джанса, що дістав 6,978 голосів і М. Барилюк, що отримав 6,349 голосів. Ніна Партрик, що була членом шкільної ради упродовж три каденції, в цих виборах здобула лише 5,837 голосів.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● 12 телевізійних передач про Совєтський Союз і московський комунізм під загальною назвою „Серп і молот" запроєктувала для місцевої телевізійної стації Слов'янський Інститут Маркет Університету. Їх передає кожної суботи стація WXIX в Милвокі від год. 3.ої до 3.30 по полудні. Темою передач, що почалися в суботу, дня 1 листопада, було „Революція, розвал Росії і встановлення Совєтського Союзу" і доповідачем в рамцях цієї передачі був директор Слов'янського Інституту проф. Роман Смаль-Стоцький. В найближчу суботу під час передачі на тему „Не-російські народи жертвою московського імперіялізму" виступатиме проф. Лев Добрянський. Для участи в наступних передачах запрошені директор Азійського Інституту Маркет Університету д-р Ву (китаєць), який говоритиме про московський імперіялізм в Азії, та проф. Коврі (мадяр), що є знавцем московського імперіялізму в Европі.

● У зв'язку з Місяцем Пластової Преси, що його проголосила Крайова Пластова Старшина у ЗДА, в Ню Йорку відбудеться в неділю, дня 9 листопада Виставка Пластової Преси і Видань. Відкриття виставки, що буде розташована у великій залі Українського Народного Дому, о год. 12-ій в полудне для пластової молоді і громадянства й оглядати її буде можна у пополудневих годинах до 9-ої години вечора. О сьомій год. веч. цього ж дня відбудеться Пластовий Вечір, у програму якого крім оглянення виставки увійде ще інформативна доповідь ред. Богдана Кравцева п. н. „Пластуни і їх преса" й висвітлювання фільмів з пластового життя, зроблених інж. М. Пежанським.

● Роман Рудницький, 15-літній піяніст, виступить на запрошення Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку, з чотирма концертами, в яких виконає архитвори світової фортепіянової літератури. Концерти, які відбуватимуться кожної другої п'ятниці в місяці, починаючи від 12-го грудня, відбуваються в 9-го січня, 13-го лютого й 13-го березня — будуть присвячені окремим композиціям, згл. музичним добам. І так програму першого концерту виповнять твори Баха; другого — Бетговена і Брамса. Третій концерт присвячений романтикам (Шопен, Шуман, Ліст). Четвертий — сучасній музиці.

У СВІТІ

● Альжірські націоналістичні партизани поширили вістку про те, що вони знищили на тунісько - альжирському кордоні, насиченому електричним струмом і сполученому сигнальною системою з французькими військовими станицями заставу з колючого дроту. За їх повідомленням — партизанські відділи перейшли в загальний наступ. Французьке командування в Альжирі заявило, що це — пропагандивна видумка партизанів і запросило журналістів перевірити стан в туніському - альжирському обширі.

● 50,000 арабської молоді з-посеред утікачів із Палестини з часів ізраїльсько - арабської війни в демонстративних походах маршували минулої неділі вздовж ізраїльського кордону по арабському боці в т. зв. обширі Гази — з нагоди двократних роковин: вправі Ізраїлю проти Єгипту, що відбулася два роки тому, і проголошення т. зв. декларації Балфура з 1917 року, що такою мовою, легалізувала акцію жидів за створення ізраїльської держави. Демонстранти несли транспаренти з написами: „Геть з ізраїльською імперіялістичною базою!" і т. п.

● У Камал Ля Манш, на віддалі 45 миль від берегів Франції, зударились в минулий понеділок у густій мряві 21,992-тоновий шведський нафтоналивний корабель „Стора" і норвезький моторовий „Тайван", містоти 5,463 тонни. „Тайван" загорівся і його пасажири та залога пересіли у ратункові човни. Чи і скільки було жертв — в звідомленнях не подано. Перший на місці нещастя явився невеличкий фінський корабель який забрав всіх уцілілих.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ПЕРЕМІГ НАРІД

Фахівці у передбачуванні настроїв американського громадянства заявляли, що цьогорічні вибори виграють демократи. Їх передбачення здійснилися по всій лінії. За виборчими вислідами з минулого вівтірка 4 листопада 1958 року, у новому Сенаті демократи розпоряджатимуть більшістю 28 мандатів, замість дотеперішніх 2-ох, а в Палаті репрезентантів — більшістю 127 мандатів, замість дотеперішних 35. Республіканська партія програла навіть у таких традиційно-республіканських стейтах, як Каліфорнія та Вермонт, і втратила такі сенатські мандати, які „з-правила" належали республіканцам, як, напр., у стейті Ню Джерзі. В деяких стейтах ця програ республіканців ще дошкульніша, коли зважити не тільки саму втрату сенатських чи палатних мандатів, але й кількість голосів, які від них перейшли до демократів. У згаданій Каліфорнії втрата республіканцями губернатора і сенатора тим болючіша, що цим сенатором був їхній лідер, наступник пок. сен. Роберта Тефта, Вільям Новленд, потенціяльний кандидат на президента. У цьому похмурому для республіканців орбазі єдиним „ясним променем" — за словами віце-президента Р. Ніксона — був вибір Нелсона Рокфеллера на місце демократичного губернатора Аверелла Гарримана і збереження за республіканцями другого сенаторського мандату в стейті Ню Йорку.

Звичайно, пресові коментатори й різні видатні діячі ще довго вияснюватимуть причини, чому так сталося. Але вже тепер можна ствердити, що цих причин було багато, — деякі з них дискусійні, але деякі безспірні. І так, для політичних американських настроїв прикметне бажання „зміни". Айзенгавер виграв для республіканців вибори в 1952 році під гаслом „пора на зміну". Але після 6-ох років республіканського правління маси в Америці тужать знову за „зміною", демонструючи це бажання у виборах губернаторів, сенаторів та конґресменів. Далі, позицію Републіканської партії сильно підважила господарська рецесія на переломі минулого і цього років. Хоч вона мала лагідні форми, хоч число безробітних не перевищувало того їх числа, що було за демократичної адміністрації в 1949 році, хоч згідно з передбаченням фахівців з раннім літом цього року почався знову виразний зворот до зросту продукції і зменшення безробіття, проте залишився поганий спомин, записаний — як це завжди дістся — на рахунок державної адміністрації. Третім, безперечно, вирішним чинником, що діяв у цих виборах, як і завжди діє в Америці, є особи кандидатів, їх популярність у стейтах і виборчих округах та краща чи гірша для них передвиборча кампанія. Партійні апарати грають дуже поважну ролю, але не завжди. Виявилось це наглядно в Нюйоркському стейті, де демократи програли між іншим тому, що широке громадянство з нехіттю поставилось до „босівства" в їхньому стейтовому апараті.

Очевидно, що можна б наводити багато більше причин такого висліду, як його цьогорічні вибори мали. Загально їх можна поділити на дві категорії: крайові, що їх частинно названо, і льокальні, яких забагато, щоб їх наводити. Все ж таки, на базі спостережень з передвиборчої пропаґанди, можна твердити, що так крайові, як і льокальні справи, які грали головну ролю в виборах, були внутрішньо-американського порядку. Натомість не було, або майже не було, в цих виборах закордонно-політичного арґументу, хоч його не важко було б знайти. При цьому треба підкреслити, що всі кандидати, зокрема, коли мова про кандидатів до Конґресу ЗДА, наввипередки і з однаковою рішучістю виявляли не тільки своє антикомуністичне наставлення, але й з великим завзяттям обстоювали необхідність більшої рішучости американської політики у відношенні до совєтської аґресії та її загрози. В такому загальному наставленні мала своє місце і підкреслювана моральна підтримка для визвольних рухів поневолених Москвою народів.

Це одне з найважливіших і найкорисніших спостережень, що їх можна зробити з останніх виборів. Ці вибори потвердили ще раз, що найбільша потуга сьогоднішнього світу є рівночасно і найбільш сконсолідованим та найбільш суцільним і рішучим ворогом комуністичної тиранії.

До американських традицій після кожних виборів належить під кожним оглядом оправдане твердження, що „переміг нарід". У вільній американській системі тільки такий вислід можливий. Тому то цій волі народу підкоряються всі, переможці й переможені, і всі вже чергового дня після виборів стають спільно до нових зусиль, щоб „влада народу, через нарід і для народу не зникла з лиця землі", як це красномовно окреслив Абрагам Линколн на Ґеттисбурґському побойовищі.

ПРИМІТИВНИЙ СФІНКС

Коли в останніх парляментарних виборах у Західній Німеччині в половині вересня минулого року рішалася доля зорієнтованого на Захід правління Конрада Аденауера і не було виключене, що вибори виграють соціялісти, які пропаґують „невтральність" і вірять у можливість об'єднання Німеччини шляхом тісної „коекзистенції" з Совєтами, — Нікіта Хрущов рішив поспішити з допомогою німецьким соціялістам. Він виголосив велику промову про небезпеку для Німеччини від політики Аденауера, який, мовляв, злигався з американськими „монополістами", потурає відродженню старонімецького мілітаризму і може стягнути на Німеччину таке нещастя, як це зробив Гітлер. Наслідок совєтської дипломатії був такий, що Аденауер дістав більше голосів, ніж сподівались найбільші оптимісти з рядів його партійців, а соціялісти потерпіли страшну програ. Не затямивши цієї науки, ту саму грубу дипломатичну тактику застосував Хрущов напередодні плебісциту у Франції над новою конституцією, що відбувся 28 вересня ц. р. Він закликав французів не голосувати за генерала де Ґоля, бо — мовляв — зладжений ним проєкт нової конституції „відкриває двері фашизмові", і пробував дискредитувати де Ґоля його приязню з сучасною Німеччиною. Французькі газети одностайно ствердили, що та груба інтервенція Хрущова у внутрішні справи Франції глибоко образила національну амбіцію французів, і цим, з одного боку, допомогла де Ґолеві здобути перемогу, а з другого боку причинилась до втрати комуністами півтора мільйона голосів. Третій аналогічний випадок був із смертю Пія XII і виборами нового Папи. 18-го жовтня ц. р. „Ізвєстія", з очевидного наказу із Кремлю, вмістили велику статтю з атакою на особу покійного Папи та з нахабними рекомендаціями вибрати такого його наступника, який „менше втручався б у політичні справи" і не „нищив універсальної місії католицизму". Очевидно, що в Римі, як у світських, так і духовних колах, було страшне обурення внаслідок такої ароґанції Москви, яка не тільки не мала почуття такту, щоб бодай мовчати в днях великої жалоби всіх італійців та їх напруженого вичікування вибору нового Папи, а зважилась — безбожницька, атеїстична, воююча з Церквою і вірою — давати „поради" щодо вибору нового Христового Намісника!

Таких прикладів можна було б навести безліч. І до цієї самої категорії належить нагінка на Бориса Пастернака в зв'язку з відзначенням його в Стокгольмі нагородою Нобеля з літератури. Цькування Пастернака в совєтській пресі, викинення його зі Спілки письменників і вчинений на нього моральний натиск, щоб він зрікся тієї нагороди, збільшили на Заході симпатії до Пастернака і здискредитували Кремль в очах навіть скандинавських „сальонових комуністів", які з позерства і снобізму підтримують та фінансують комуністичні „мирові" імпрези. Совєти вже давно не мали у широкому світі такої поганої для себе преси, як після тієї афери з Пастернаком.

Це наявні докази, як переціњюються Москву щодо її здібностей та осягів. На Заході загально вважають, що совєтська дипломатія знаменита, дуже спритна, базується на знанні відносин у країні діяння і чітко враховує психологічні моменти. Вільям Дж. Ледерер і Юджин Вирдік, автори голосної нині книжки „Осоружний американець", друкованої серійно в „Сатердей Івнінґ Пост", наводять приклад, як то совєтський амбасадор в одній неназваній екзотичній країні радив у своєму звіті до Москви, щоб комуністична преса гостро атакувала американського амбасадора у тій країні, бо, мовляв, це підвищить його в очах Вашинґтону, а в інтересі комуністів лежить, щоб амбасадор ЗДА, який не надається на те становище, якнайдовше зберігав його. Хоч такий випадок не є виключений, бо завжди трапляються вийнятки з правила, проте здається, що його наведено з уяви письменників, задивлених у спритність і хитрість совєтської інформаційно - пропаґандивної та дипломатичної служби.

Не зважаючи на астрономічні суми, витрачувані Москвою на Інститути, що вишколюють пропаґаторів і дипломатів, і на ведену всіми можливими засобами закордонну пропаґанду, знаємо, яка примітивна ця пропаґанда. Вона ніби втискається численними щілинами в різні клітини публічного життя Заходу, але з-правила шита грубими нитками. Як найвищі кремлівські головачі з Хрущовим у проводі, так і аґітатори внизу виявляють раз-у-раз яскраве незнання і нерозуміння західньої психіки. У підході до державних мужів і громадянств Заходу Совєти своїми статтями, нотами, заявами, ходами керуються тими самими категоріями, наче б вони були на мітинґу у фабричній залі, скликаному партійними комісарами. Не слід недоціњювати большевиків, але й не треба переціњювати їх — ані їхнього стану озброєння, ані їхніх технічних успіхів, ані їхньої політичної мудрости. Якщо Москва є ще для декого сфінксом, то той сфінкс дуже примітивний.

МОЖЕ, В ОСІННЬОМУ ПОЛІ..

(Уривок)

Може, в осінньому полі
Хтось заблукається з ночі —
Буде чекати підмоги,
Буде шукати доріг.
Линь, моя пісне, поволі,
Глянь подорожньому в очі,
Иди на нічні перелоги,
Клич на сосновий поріг.

Може, хтось в бурю, в негоду
Буде вертатись із плавань,
Вутлий просмолений човен
Битиме злий вітровій.
Линь, моя пісне, поволі,
Клич його в сонячну гавань,
В дім мій, достатками повен,
Ввести людину зумій...

А. М'ЯСТКІВСЬКИЙ

А. Заплітний

СУЕЗЬКА ВІЙНА

(Пригадка у 2-гі роковини)

Воєнні операції на Суезькому каналі, що їх почали Англія та Франція 4 листопада 1956 року нападом на єгипетські міста Порт-Сайд та Порт-Фуад, попередили такі події:

У 1954 р. Єгипет звернувся до ЗДА з проханням продати деякі роди зброї. Це прохання лежало довгий час без полагоди. В червні 1955 року ЗДА заявили Єгиптові, що продадуть йому воєнного виряду на 27 мільйонів долярів, але за готівку. Це була посередня відмова, бо Єгипет не міг без поважнішої шкоди для свого господарства заплатити готівкою таку суму.

Тоді полковник Нассер звернувся з цією справою до СССР і дістав звідтам військового виряду на десятки, а може й сотні мільйонів долярів, разом з літаками та підводними човнами.

Щоб відтягнути Єгипет від впливу Совєтів, ЗДА і Англія приобіцяли йому 400 мільйонів долярів, частинно позикою, частино дарунком на побудову Асванської греблі. До справи побудови цієї велетенської греблі Єгипет прив'язує дуже велику вагу, бо вона мала зробити врожайною землею пустинні береги Нілу і дати працю понад двом мільйонам єгипетських селян. Запляновано на 10 років будови, вона мала коштувати триста тисяч мільйонів долярів. Розрахунок був такий: під час будови греблі Єгипет буде зданий на поміч Заходу і не шукатиме її в Москві. Коли єгипетський амбасадор у Вашинґтоні, по якомусь часі, попросив сфіналізування цієї оферти, 19 липня 1956 р., він дістав відповідь від ЗДА, до якої прилучилася також Англія, що „обидві ці держави не вважають за можливе в теперішню хвилю взяти участь в асванському проєкті".

Тоді Нассер, по престижу якого найбільше била ця відмова, проголосив і фактично перевів націоналізацію Суезького каналу, що ним адмініструвала Суезька компанія на правах екстериторіяльности.

Сталося це 26 липня 1956 року і викликало величезне потрясення в цілому світі, бо Суезький канал становить дуже важливу комунікаційну артерію: через нього проходять пересічно 28 відсотків світової торгівлі, він дуже скорочує час плавби і здешевлює міжнародну виміну.

В тому році Суезька компанія мала 94 млн долярів прибутку і 52 млн. долярів видатків. Чистий прибуток становив 43 млн. долярів. Самий канал є твором людських рук, техніки і невсипущих заходів французького аристократа Фердинанда Леcепса. Він має 105 миль довжини і сполучає Середземне море з Червоним морем та Індійським океаном. Згідно з концесійною грамотою, Суезький канал мав перейти по 99-літньому уживанні на власність єгипетської держави разом з усіми спорудами без будь-якої заплати. Це мало б статися з 16 на 17 листопада 1968 року, тобто приблизно за десять років від нинішнього дня.

Націоналізація Суезького каналу викликала найбільше занепокоєння в Англії та Франції. Обидві ці країни, крім господарських, мали ще важкі політичні турботи. Суезький канал лучив їх з їхніми колоніями, а французи до того були переконані, що всі їхні клопоти в Альжирі та Центральній Африці спричиняв Нассер. Вони боялися, що Єгипет, як необмежений власник, може закрити доступ до каналу кораблям немилих йому держав або обложити їх непомірно високим митом.

Почалися з'їзди, наради та конференції. Рада Безпеки ОН запропонувала такі точки компромісової полагоди: всі держави, без різниці, мають право на вільний переїзд каналом; суверенність Єгипту над каналом має бути респектована; адміністрування каналом має бути відлучене від політики будь-якої держави; висота мита має бути встановлена за згодою Єгипту та користувачів каналу; всі непорозуміння, зв'язані з каналом, мають бути полагоджувані арбітражем. Коли Єгипет дав на це свою засадничу згоду, застерігши собі зміну деяких деталів, напруження значно злагіднилось.

В цей момент спалахнула мадярська революція. Увага світу звернулася на Мадярщину. Всіх обурив напад на цю малу країну, яку світова преса почала представляти як чергову жертву московського імперіялізму. Гідна постава мадярських патріотів, їхня відвага та посвята знайшли співчуття та симпатію в діловому світі.

Але такий стан довго не тривав. Несподівано 30 жовтня 1956 р. Англія та Франція вислали до Єгипту ультимат з домаганням забрати єгипетські війська з зони каналу, щоб її могли зайняти англійські та французькі війська на час, поки не буде поладнана криза в зв'язку з каналом. 31 жовтня Єгипет відкинув цей ультимат. 1-го, 2-го і 3-го листопада англійські та французькі літаки бомбардували єгипетські летовища, а 4-го листопада обидві ці держави почали справжню війну, напавши на прибережні міста — порт Саїд та Порт Фуад. 5-го листопада вони зайняли ці міста і посунулися на 25 миль на південь.

Здається, найвірніше схопив суть справи кореспондент „Фрі Пресс" у Дітройті, який 3 листопада 1956 р. повідомив з Београду: „Події на Середньому Сході викликали тут надзвичайно сильне потрясення. В дипломатичних колах, акредитованих в столиці Тіта, переконані, що Англія та Франція зробили Совєтам дарунок необчислимої вартости. Дехто вважає, що ці акції західніх держав можуть принести погром мадярської революції і стримати подібні революції в інших сателітних країнах. Акції Англії та Франції переведено тоді, коли Кремль переживав гостру кризу, яка загрожувала повним погромом колективного керівництва, і, тоді, коли Совєти погодилися, як на доконаний факт, на тітоїзм у Польщі та на Мадярщині. Немає сумніву, що ці акції кинуть арабський світ в сторону Росії і можуть стати початком занепаду західнього впливу на багатий нафтою Середній Схід".

Чому Англія і Франція почали суезьку війну якраз в першій декаді листопада? Приймаючи до уваги факти, які попередили й супроводили суезьку виправу, можна дати таку відповідь: вони хотіли кориснішої для себе полагоди справи Суезького каналу, як це радила Рада Безпеки своєю компромісовою пропозицією. Певним є також, що вони хотіли повалити режим Нассера, якого уважали за спричинника своїх труднощів та невдач в Азії й Африці. Вони думали, що їм, мілітарно сильним державам, вдасться за 2-3 дні захопити Суезький канал і там диктувати свої умови.

На їх думку, ці пляни мали всі вигляди на успіх, якщо до них не будуть мішатися ЗДА і СССР. Тоді ЗДА були в останньому тижні вибору свого президента та частини Конґресу. Англія і Франція думали, що ЗДА зайняті виборчими справами, обмежаться якимось протестом, і на цьому справа скінчиться. Вони були переконані, що Совєтський Союз не матиме часу та можливости інтервеніювати в цій справі з огляду на свої клопоти в Польщі та на Мадярщині.

У цій, на перший погляд, продуманій калькуляції була одна кардинальна помилка: Совєти не боялися ні Польщі, ні зревольтованої

(Закінчення на стор. 3-тій)

І. Світ

НАСТУП НА КИТАЙСЬКУ РОДИНУ

У житті народів трапляються катастрофи, які до самих глибин потрясають основами їх буття. Чим старіший народ, тим жахливіші ці потрясення, бо звичаї та традиції його зазнають тоді найболючіших ран. Молодші суспільні організми переносять подібного роду катастрофи легше.

Такі думки приходять до нас, коли приглядаємося ще одній трагедії, яка почалася десяток років тому, з кінця минулого року стала набирати щораз більшого розгону, а в останні місяці набула розголосу в цілому світі. Говоримо про ведений комуністами в Китаї наступ на родину.

Міцний фундамент китайського родинного життя, творений протягом 3,000 років історії, писаної або переданої в леґендах і спогадах, зазнає чимраз сильніших ударів від учнів „великих пророків" Леніна, Маркса та інших виродків, зокрема першого з них, здеґенерованого дворянина, сина розкладеної до основ московської аристократії.

Комуністи чну доктрину, створену для того, щоб „реформувати" існуючі системи державного життя, її адепти насильством переводять в життя, і ми бачимо й знаємо, що з того повсюди виходить.

У Китаї основою народного буття є родина, традиції найглибшого пошанування батьків, що заклали підвалини родинного побуту. Нарід хан, або китайці в монгольській перекрученій транскрипції, має всього лише 400 родинних імен, кожному з яких присвячений окремий характер: Цзянґі, Чанґі, Хуви й т. д.

У кожній китайській хаті є окремий, почесний куток, де лежать бамбусові картки з виписаними на них характерами-йменнями батьків, дідів, прадідів — так далеко назад, як лише могла переховати родина від стихійного лиха та вогню. В тяжкі хвилини життя у цей куток приходять члени родини, щоб просити тіні своїх предків зарадити лихові, а в щасливі хвилини життя, щоб поділитися з ними своїми радощами.

З цієї родинної інтимної святині зродилися звичаї та традиції, якими може похвалитися китайський нарід, в цих куточках, напівосвітлених ароматною свічкою, народилася філософія народу, постали моральні засади, що лягли в основу всього життя.

24 століття тому жив і працював знаний китайський філософ Конфуцій, який з уже існуючих народних звичаїв та традицій уклав моральний кодекс, зафіксувавши в своєму ученні, розвиненому його учнями, те, що було тільки в свідомості народу.

Високошанований культ предків, народні традиції та звичаї стали великою перешкодою для комуністів у Китаї, і їх партія почала переводити різні „реформи", які мають своєю ціллю знищити цей культ і все, що в ділянці духового життя створив народ за тисячі літ. Очевидно, без цього походу проти родини, проти основ буття народу, лідери в Пейпінґу не можуть знайти виходу з того сліпого кута, в який завела їх комуністична доктрина.

Відомості, що знаходять собі шлях до вільного світу, говорять про драстичні заходи, яких уживають комуністи, щоб розвалити родину і збудувати натомість широкорозгалужену систему контролі над народом, для чого, очевидно, не вистачає тільки військової сили.

В основу своєї системи китайські комуністи ставлять „комуну", розміри якої залежать від місцевости та можливостей. На території комуни не повинно бути нічого приватного, — вся земля, всі виробничі засоби знаходяться в руках адміністрації; організуються спільні кухні та харчування, навіть одяг видається всім членам в рахунок оплати їхньої праці. Позбавлених домашньої праці жінок використовується для праці в самій комуні або на фабриці. Для дітей в комунах організується школи та ясла, а для старих осіб — притулки. Отже, повна ліквідація родини. Так само плянується зруйнувати всі приватні хати, а натомість побудувати спільні. Покищо всі ці реформи переводиться лише по селах та містечках, але в дальшому ними будуть охоплені також усі великі міста.

Нові, макабричні реформи — твердять „вожді" китайського народу — виходять з учення Маркса та Леніна, отже „варварів" в розумінні китайців. Вістки про всі ці заходи дійшли до країн-сателітів у Східній Европі десь влітї цього року і викликали спочатку велике заінтересування, а потім — переполох, особливо серед комуністичних лідерів: чи не надто гостро беруться в Пейпінґу до реалізації науки „клясиків марксизму"? Ще невідомо, як зареаґувала на ці реформи Москва.

Утікачі з Китаю приносять щораз докладніші вістки про цей похід проти китайської родини. Один старий китаєць, що прожив довгі роки поза Батьківщиною, знайшов лише руїни дідівської хати, а родичів не застав, бо комуністична влада розкидала їх по різних місцевостях. Також від села залишилися самі руїни. Тепер очевидно, цей старий китаєць не захоче вже, щоб по його смерті тлінні його останки перевезли з чужої країни на рідну землю.

Це був також один із звичаїв китайської старовини — після смерти вертати до рідних околиць у заздалегідь приготованій труні. Відібрали комуністи навіть це право на вічний спочинок. Така є трагедія, що розіґрується на величезних просторах старовинної країни.

А. Животко

„СВЯТА БЕРНАДЕТТА СУБІРУ"

(3)

Отже Бернардина вдача, як бачимо, скомплікована. Була вона правдива і не вміла вдавати й догоджувати. Треба було приймати її такою, а мати не прийняла. Вона розчарувалась в усій особі візіонерки і у її видіннях. Часова відстань була ще мала, справа ще не важилась, а сама мати була наставлена проти містерії терпінь Марії. Її скептичне зауваження „отже, кущ рож так і не розцвів" — доводить її недовір'я.

Були, без сумніву, мотиви і клясового порядку. „Я не розумію, чому Марія з'явилась власне Бернарді. Тож є стільки інших дистинґованих, доброго походження", — казала мати ігуменя. Мати Тереза любила огладженість, добрий тон, і походження Бернарди додавало їй почуття нехіті. Коли Бернарда вибрала статуетку святої, яка була пастушкою, ігуменя ущіпливо зауважила: „Що ж, пастушка до пастушки". Вже по смерті Бернарди мати казала: „О, це була тільки селяночка".

З іронії долі доживати свої дні матері Терезі довелося в Люрді, і саме в тій кімнаті, з вікна якої видно було печеру, що вже стала місцем прощі. Коли дорогою туди йшла процесія, мати з серцем затріскувала віконницю, щоб її не бачити. В Римі тоді заговорили про признання Бернарді святости. Коли матері Терезі про це сказали, вона відповіла: „Заждіть, поки я умру".

Померла вона якраз напередодні початку підготовчої праці до канонізації Бернарди. Залишилась ворожою їй до самого кінця. Боролась із нею за життя і по смерті. Але в тій нерівній боротьбі безпорадної селяночки з освіченою і могутньою матір'ю ігуменею перемогла перша.

Бернарда безумно боялась ігумені, життя її було затьмарене тривалою і послідовною неприязню, холодний, презирливий погляд, іґнорування пригнічували її, вселяли почуття меншовартости, але й матері не було солодко — її душу мучили сумніви, терзала ненависть і мусіла гризти також свідомість гріховности своїх почувань і поступовань, таких невідповідних до її стану і місця.

З релігійної точки зору постава матері Терези супроти Бернарди вважається функціональною — вона була знаряддям душевних мук, потрібних для вдосконалення на шляху святости.

Фізична недуга Бернарди, туберкульоза костей — з'їдала її з жорстокою повільністю. Кілька разів була вона на порозі смерти і її вже виправляли в останню подорож, але вона знову оживала, щоб мучитись далі. В добі новіціяту під час одного такого випадку Бернарда попросила, щоб їй дозволили останню обітницю, і так сталось. Викликали єпископа, він виконав обряд і дав Бернарді черниче покривало. А потім умираюча ожила. Мати Імберта, друга її просекуторка, з обуренням закричала: „Ти знала, що не помреш, а наробила шуму. Як не помреш до ранку, я заберу твоє покривало".

Бернарда не померла, але покривало залишилось при ній. Коли одна послушниця жартом назвала її злодійкою, Бернарда відповіла з усміхом: „Нехай! Але я вже належу до чину, і того від мене не відберуть".

Бернарду, мабуть, багатохто вважав у монастирі обманщицею. Можна собі уявити відношення ігумені до такої черниці в додаток до вже існуючої нехіті!..

Друга цікава і також невиjаснена річ — чому Бернарда мала опінію безвартісної. З такою опінією вона прийшла з пансіону в Люрді, а в Неврі її підтверджено і ще, так би мовити, вдосконалено. Мати Імберт так і казала єпископові: „Вона — ні до чого і всюди буде тягарем". Раз-у-раз повторюється твердження про нездібність Бернарди будь-що запам'ятати при навчанні. Отже, нездібність сприймання теоретичних викладів. До тяжчої праці була вона нездібна через стан свого здоров'я, і тому, що була маленька й тендітна. Часті напади хвороби не дозволяли їй систематично провадити приписану релігійну практику. Однак, вона працювала у шпиталі, ходила коло хворих, і то дуже добре, з ласкою й відданістю, крім того певний час мала в своїм розпорядженні ліки, що вимагає певної уважности і точности. І з тим вона давала собі раду. Щодо грамоти, то вона її все ж засвоїла. Зразок її письма із нотатника гарний. Письмо тонке і чисте. Листи Бернарди до рідних добре складені, думки ясно висловлені, поради практичні й розумні, речення логічні. Так само добре скадена чернетка листа до Папи, якому вона написала на пораду відповідних осіб.

Отже, можна робити свої висновки, а саме — що наука подавалась Бернарді у формі невідповідній для неї, а нервозність не давала їй змоги сконцентруватись. Бернарда дуже мучилась своєю непам'ятливістю, і, мабуть, хвилювалась під час навчання. Крім того постійні твердження про її нездатність не додавали їй відваги, і вона сама була в цьому переконана. Бернарда сама казала про себе: „Я є ні до чого". У своїй наївності, ще в Люрді вона промивала собі очі водою із струмка, мовляв, вони — сліпі і не бачать книжної мудрости. Єдина ласка, якої шукала у своєї З'яви.

Коли уважно вглянутись у матеріяли, де зафіксовано розмови Бернарди з різними особами, то навіть, коли прийняти на увагу, що у певних засадничих речах їй давали інструкції, думку про якусь особливу простоту Бернарди треба відкинути. Доводилось їй говорити з людьми освіченими, рафінованими, досвідченими. Їй ставили багато питань у зв'язку з видіннями, часто підступних, з метою приловити на фальшуванні. Немало було питань наївних і навіть дурних. Відповіді Бернарди були завжди розумні, часто дотепні. Багато свідків (між ними й поліційні чинники) стверджують, що Бернарда мала на все відповідь. Один англієць, скептик до речі, після відвідин Бернарди зазначив, що на її вік і середовище вона була непересічно інтеліґентна.

(Закінчення буде).

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Ню Йорк, Н. Й.

2-ий Фестиваль Молоді

Перша частина 2-го Фестивалю Молоді, в якому беруть участь 12 молодечих організацій, відбулася в суботу 25-го жовтня, хоч падав зливний дощ. Правда, спортова частина була перенесена на суботу 1-го листопада, але Великий Баль таки відбувся з повним успіхом в залях Народного Дому. Атракцією балю був вибір Королеви Фестивалю. Жюрі вибрало із присутніх 10 українських дівчат, з яких опісля всі присутні вибрали на королеву панну Валю Микуленко, а на принцеси панни Аллу Новицьку і Ірину Масну. До доброго настрою на балі причинилася гра славної оркестри п. Василя Босого.

Спортовці молодечих організацій, які приготовили до турніру відбиванки 12 дружин і коло 100 змагунів легкоатлетики — змагалися в суботу 1-го листопада в 10 год. ранку на площі Іст Рівер Парк проти Ґренд вулиці у відбиванці і на цій же площі в легкоатлетиці хлопців і дівчат. Вечером в 8-ій год. відбулася роздача нагород (чаш, медалів і грамот) спортовцям Фестивалю в Домівці Пласту в Ню Йорку. Після роздачі нагород відбулася вечірка для спортовців і молоді.

Закінчення Фестивалю відбудеться великим концертом в неділю 16-го жовтня о год. 7-й вечером в залі Джюньйор Гай Скул Евню „Б", в якому візьмуть участь члени Зарева, Ліги Української Католицької Молоді, УМУ„ Пласту, СУМА, Т-ва Української Правос. Молоді, ТУСМ, Українського Музичного Інституту, ІСТ і Українського Студ. Клюбу при Колумбійському університеті.

Шикаґо, Ілл.

ХРАМОВЕ СВЯТО СВЯТОСОФІЇСЬКОЇ ПАРАФІЇ

28-го вересня у Святософійській Українській Православній Парафії в Шикаґо відбулося подвійне величаве Свято — Храмове і посвячення чудотворного образу Почаївської Божої Матері. Парафія і всі церковні організації своєчасно зробили все, щоб це Свято вийшло якнайкраще. І їхні старання увінчалися великим успіхом. Ще задовго до початку Служби Божої почали збиратися до Храму парафіяни, члени церковних організацій, представники інших парафій і гості з-поза Шикаґо. У всіх і всюди відчувався піднесений настрій. Божественну Літургію з Молебнем і посвяченням чудотворного образу Почаївської Божої Матері довершив Високопреосвященніший Владика Геннадій в сослуженні настоятеля протоєрея о. Миколи Литваківського, прот. о. І. Нагірняка, прот. о. І. Ільченка, о. М. Метулинського, о. О. Кулика, о. Т. Моцака, протодиякона І. Мокотиленка і диякона Б. Шатківського і настоятеля Катедр. Собору Св. Володимира — Митр. протоєрея о. Федора Білецького. Під час Служби Божої Храм був виповнений по береги. Багато наших людей не мало можливости дістатися до Храму і стояли у притворі і надворі. Присутніх було коло 800 осіб. Під час Служби Божої зворушливу проповідь виголосив ВПР Владика Геннадій. Звеличав і підносив урочистість своїм гарним співом церковний хор під керівництвом п. Я. Новохацького. Незабутнє враження посвячення чудотворного Образу Почаївської Божої Матері при співі канту у Її честь.

Після Служби Божої в парафіяльній залі відбулося прийняття. За столом президії ВПР. Владика Геннадій, усі священики, генерал І. Омелянович - Павленко, представники місцевих українських організацій. Присутніх на залі коло 400 осіб. За відсутністю місця багато людей пішло додому. З теплими і сердечними привітаннями виступили священики, представники інших парафій, парафіяни та гості. Всі раділи, що наша Українська Церква і на чужині поширюється, міцніє, та зберігає свою прадідівську, православну віру, свої звичаї, традиції, До звеличання і врочистости нашого Свята причинилися у великій мірі наші церковні організації — Церковний Комітет, Комісія по улаштуванні Свята, складена із церковних діячів та відданих парафіян і прихожан. Особливо багато праці доклав настоятель, прот. о. Миколай Литваківський. Багато попрацювало Братство і наше Сестрицтво св. Покрови, як теж Молоде Братство - Сестрицтво св. Андрія Первозванного.

Як під час співу в церкві канту Почаївської Божої Матері „Ой зійшла зоря", так і під час зворушливих привітань і на принятті в залі всі присутні перенеслися думками до Золотоверхого Києва, до святої Софії, до Почаївської Лаври, і вийшли з залі з глибокою вірою в те, що нам Божа Мати допоможе. Зійде зоря і над Святою київською Софією і над Почаївською Лаврою! Трапезу поблогословив ВПР. Владика Геннадій. Святочний обід відкрив настоятель прот. о. М. Литваківський, привітавши ВПР. Владику Геннадія і дальше керування святочною трапезою .передав товстмайстрові дир. школи інсп. Лобачевському.

Гр. Білоус

Коли Ви вважаєте себе політичним еміґрантом — амбасадором України, то знаєте про великий вклад Українського Народного Союзу в змаганнях за права України та українців, Ви напевно свідомі обов'язку бути членом цієї організації.

СУЕЗЬКА ВІЙНА

(Закінчення зі стор. 2)

Мадярщини, хоч би як ці справи були їм неприємні, але вони боялися можливих революцій в інших країнах-сателітах та в самому СССР серед неросійських народів. Така можливість ставала дуже небезпечною при одностайній поставі Заходу проти Москви, навіть якби ця постава була обмежена моральним осудом. Згодом, як на Кореї, могла прийти військова інтервенція з необчислимими наслідками. Як тільки Москва переконалася, що такого фронту вже немає і створення його на довший час виключене, вона вдарила з усією силою на Мадярщину, щоб зробити дальші революції за залізною заслоною неможливими.

Уже 5 листопада самопевність Москви перейшла в зухвалість. Вона загрозила Англії бомбардуванням далекосяжними ракетами, а 10-го листопада — висилкою своїх добровольців до Єгипту. Хоч ці погрози були звичайною совєтською пропаґандою, Англія та Франція 6-го листопада припинили воєнні дії, а 11-го почали евакуацію своїх військ з Єгипту. Вони зробили цим два дальші великі промахи, не вміючи належно оцінити ходів російських комуністів. Заява ЗДА, що за бомбардування Англії вони відплатять цим самим СССР, і що вони не допустять на терен Єгипту совєтських добровольців — не заспокоїла цих західніх держав. Ніхто навіть не подумав, якою ж дорогою могли б совєтські добровільці дістатися до Єгипту, бо Єгипет і СССР не мають спільного кордону. Перед Єгиптом стояли могутня англійська та французька воєнна фльота і сильне летунство, не згадуючи вже про Шосту фльоту ЗДА на цьому місці. Повітряною дорогою могла дістатися до Єгипту тільки незначна кількість цих добровільців. Не без жалю говорив тодішній американський амбасадор у Парижі, Даґлес Діллон: „Англія та Франція припинили війну з Єгипті не з моральних спонук, не в наслідок гострої критики в ОН, не внаслідок переконування ЗДА чи з браку пального, а тільки внаслідок дуже гостро стилізованих совєтських погроз".

Невдала суезька війна, яку називають також трагедією помилок або війною сімох днів, принесла дуже болючі удари не тільки Англії та Франції ,але й цілому Заходові. Вона дала Совєтському Союзові великий дипломатичний успіх і привела до погрому мадярської революції. Несподіваний успіх над Дунаєм та над Нілом запаморочив голови московської верхівки, і вона стала бутною та визиваючою. Вимагана нею „конференція на вершинах" мала дати свідоцтво непереможної могутности СССР та визнати всі його надбання в другій світовій війні. Москва повела дуже гостру кампанію проти Юґославії і намагається зіпхнути Ґомулку з його осібної дороги до соціялізму на московський шлях. Щораз тяжчим стає натиск московського центру на сателітні країни та поневолені народи.

Нассер, якого Англія та Франція хотіли повалити, виріс в очах арабського світу на національного героя. Як спритний політик, він капіталізує свій ореол приєднуванням щораз нових країн. В Арабській Федерації є вже Сирія і Ємен. На черзі Ірак, Ливан, Йорданія та інші арабські країни. З незнаної та незначної фігури він виріс на визначну особу в міжнародному світі.

Суезька війна ще раз показала Заходові, що не можна безкарно робити політики в світі без пізнання та зрозуміння процесів, які проходять в СССР. Така або інша, внутрішня чи зовнішня політика Совєтів є вислідною дії московського центру та відосередніх змагань поневолених народів. Кожне послаблення цього центру є відповідним зменшенням його розгонової сили на світовій арені, та зменшенням його тиску на всі народи за залізною заслоною. Кожне послаблення відосередніх сил, так всередині СССР, як і на сателітній периферії, є підсиленням агресії московського центру за залізною заслоною та на світовій політичній арені.

Погром мадярської революції потягнув за собою не минучу прогру суезької війни, не зважаючи на блискучу мілітарну підготову до неї двох великих західніх держав.

● **Стейт Невада** від 31 жовтня до 2-го листопада відзначав 94-роковини свого існування. В столиці Керсон Сит відбулися народні святкування, танці на вулицях й ін. Губернатор Чарлз Рассел із дружиною започаткував баль маршем, прийнятим у 1864 році.

● **Сара Черчил**, дочка колишнього прем'єра Англії, драматична артистка, вернулась після 10-річної „сепарації" до театру. Вона гратиме головну ролю в ґротесковій п'єсі „Пітер Пан", що є сценічною обробкою відомої казки.

ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що з нагоди 65-річчя „Свободи" надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на її фонд та на фонд її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

СПИСОК Ч 7.

Л. Тиґнибік, Коверс Л. $	10.00	С. Панаснюк, Стемфорд	2.00
А. Бундзяк, Ню Гейвен	10.00	І. Зазуляк, Гадсон	2.00
Д. Мачалаба, Клівленд	5.00	М. Вроблевський, Ріґо Парк	2.00
А. Мачалаба, „	5.00	Ф. Зухорський, Вудсайд	2.00
З. Ярош, „	5.00	П. Волічинський, Бруклин	2.00
В. Гусар, Рачестер	5.00	С. Іванків, Лос Анджелес	2.00
Л. Бачинський, Бейон	5.00	В. Дікан, Голйок	2.00
Д. Юрів, Нюарк	5.00	Д. Домарек, Ансонія	2.00
А. Бурий, Йонґстаун	5.00	М. Коваль, Ню Йорк	2.00
І. Каменюк, Сиракюз	5.00	А. Швець, Мінеола	2.00
І. Федоришин, Рачестер	5.00	О. Костюк, Гезлетон	2.00
М. Вінир, Ню Йорк	3.00	Т. Янковська, Міннеаполіс	1.25
Д. Хрупалик, С. Ґадлей фолс	3.00	Е. Коляньковський, Монтреал	1.10
К. Астраб, Пікскіл	3.00	Т. Сидоренко, Вилимантик	1.00
М. Левенсон, Фенікcвіл	3.00	Т. Тецук, Филаделфія	1.00
М. Дикун, Ню Брітейн	3.00	І. Панків, Мт. Ефрейм	1.00
Н. Горленко, Филаделфія	3.00	С. Веский, Гастінґ он Г.	1.00
А. Гусар, Рачестер	3.00	О. Бережницький, Фила.	1.00
К. Ірза, Торонто	3.00	Г. Тізенко, Трентон	1.00
Д. Зайферт, Бронкс	2.50	П. Кочірка, Питсбурґ	1.00
М. Олексенко, Порт Муррай	2.50	Ю. Полозак, Гованда	1.00
М. Макар, Карнеґі	2.00	В. Хороїм, Шикаґо	1.00
Л. Калужницька, Віннінеґ	2.00	О. Прокопишин, Шикаґо	1.00
М. Чорнокосінський, Боффало	2.00	В. Слонський, Честер	1.00
М. Турко, Гайд Парк	2.00	Д-р А. Базар, Торонто	1.00
Д-р В. Михайлів, Вудсайд	2.00	Р. Флюнт, Филаделфія	1.00
Т. Чофай, Олд Фордж	2.00	Е. Тутко, Йонкерс	1.00
П. Ільчук, Тейлор	2.00	А. Лаба, Бруклин	1.00
Л. Цимбалістий, Маямі	2.00	Ф. Скібінський, Пібоді	1.00
Т. Зопко, Бікон Фолс	2.00	Г. Тараненко, Сиракюз	1.00
І. Ведмедик, Клівленд	2.00	А. Мидзяк, Елмвуд	1.00
Н. Москаль, Спрінґ Валей	2.00	Н. Литвинець, Пасейк	1.00
М. Матухін, Ст. Луїс	2.00	І. Мотулька, Гарвей	1.00
Р. Керницький, Сентр. Іслін	2.00	П. Кухар, Менчестер	1.00
М. Солонинка, Маршфілд	2.00	З. Томків, Дітройт	1.00
М. Москаль, Филаделфія	2.00	П. Дичко, Флашінґ	1.00
І. Ланік, Филаделфія	2.00	О. Колісник, Вунсакет	1.00
Ф. Шерщунович, Когоес	2.00	В. Пригода, Рачестер	1.00
Д. Воловодюк, Флашінґ	2.00	Н. Бобиак, Маганой Пл.	1.00
Д. Лукиник, Вунсакет	2.00	Л. Котович, Клівленд	1.00
В. Бойко, Менвіл	2.00	О. Попик, Джерзі Ситі	1.00
В. Шерей, Ріґо Парк	2.00	М. Чорній, Гемтремк	1.00
А. Гарасим, Филаделфія	2.00	В. Комар, Бруклин	1.00
І. Козак, С. Бенд	2.00	Разом	$ 200.35
М. Зінченко, Форт Вейн	2.00	Раніше проголошено	$ 1,641.40
І. О. Клоць, Юніон	2.00		
А. Змага, Міннеаполіс	2.00	Разом	$ 1,841.75

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим і спільниками 20 мільйонового майна організації.

Федеральне заборгування становить $ 280,851,429,657

Вашингтон. — Департамент скарбу повідомив, що 23 жовтня федеральне заборгування дійшло до рекордової суми і становить 280,851,429,657 долярів. Досі найбільше заборгування було в дні 31-го грудня 1955-го року, коли воно виносило 280,821,613,238 долярів. В кінцевих місяцях року заборгування зростає, бо в тому часі є дуже малі прибутки федеральної скарбниці з податків. Цьогорічне заборгування значно зростає тому, що передбачають аж 12-більйоновий дефіцит в федеральному бюджеті на фінансовий рік, який скінчиться 30 червня 1959. Коли б теперішнє федеральне заборгування розділити між 175 мільйонів мешканців ЗДА, то на кожну особу, включаючи дітей і старших осіб, припало б по 1,604 доляри. Але це не був би рекорд, бо в 1946 році на кожну особу в цій країні припадало аж 1,905 долярів федерального довгу, хоч федеральне заборгування тоді становило тільки 269,422,099,173 доляри, але тоді було менше число населення в ЗДА. Висота федерального заборгування ще збільшиться в грудні ц. р., коли державна скарбниця мусітиме позичати 3 більйони долярів. Конґрес збільшив висоту федерального заборгування до 288 більйонів долярів. Тут треба пригадати, що федеральне заборгування збільшувалося звичайно у зв'язку з видатками на оборону. Перед вступом до першої світової війни федеральне заборгування становило один більйон долярів, але вже в 1919 році воно дійшло було до 26-ох більйонів.

Американська економіка поліпшується при зменшеному експорті

Ню Йорк. — Крайова Рада Закордонної Торгівлі стверджує, що економіка цієї країни поліпшується, хоч експорт товарів закордон впродовж одного року зменшився майже на 4 більйони, а імпорт залишився без зміни. Внаслідок цього запас золота в ЗДА зменшився на 2 більйони доляри в порівнянні з минулим роком. Та все ж таки запас золота у ЗДА все ще є найбільший у світі — 20,500,000,000 долярів (про СССР не маємо точних даних). Рада Федеральної Резерви вважає, що зменшення експорту спричинило було, між іншим, рецесію в цій країні (від серпня 1957 до лютого 1958). Тепер економіка поправилася, але експорт не збільшився. Економісти вважають, що такі причини тут діють: 1. Деякі країни (Канада, Зах. Европа, Еспанія) збільшили свою промислову продукцію і не потребують наших товарів. 2. Збільшення цін на товари в ЗДА мало той наслідок, що Японія, Західня Німеччина і СССР зайняли американське місце на світовому ринку. 3. Подешевшання харчів у ЗДА і деяких сирівців спричинило недостачу доляра в деяких країнах, і тому вони не можуть в нас купувати. 4. Численні американські фабрики відкривають свої філії закордоном, і там продукують товари, що їх давніше робили тут.

Айзенгавер за реорганізацію уряду, згідно з пропозиціями Гувера

Вашингтон. — Президент Айзенгавер написав листа до голови Громадського Комітету для Здійснення Пропозицій Гувера Кляренса Френсіса, в якому заявив, що треба буде зреорганізувати виконну частину уряду таким способом, як це пропонувала Комісія, яку очолював Герберт Гувер. Колишній президент Гувер згідно з пропозиціями ним очолюваної комісії радить так зреорганізувати виконний уряд, щоб це дало трибільйонову ощадність річно. Президент Айзенгавер написав, що „може прийти час, коли треба буде наново розглядати ті пропозиції, які пропонувала здійснити Комісія Гувера". Конґрес і уряд досі здійснили 64 відсотки з цих пропозицій. Головні зміни мали б бути в організації департаменту оборони і в системі федерального бюджетування.

Воррен — про переобтяженість судів справами

Лос Анджелес, Каліф. — Головний суддя Найвищого Суду ЗДА Ірл Воррен промовляв на відкритті судового будинку, який збудовано коштом 24,000,000 долярів, і сказав, що стара американська традиція рівної справедливости для всіх громадян знаходиться в небезпеці, бо внаслідок замалого числа суддів, федеральні і стейтові суди не можуть своєчасно полагоджувати справ. Воррен казав, що в деяких судах на полагодження справи треба чекати і 6 років, а у федеральних судах є 70,000 скарг, які чекають на вирішення, деякі вже три і чотири роки. Головний суддя домагався, щоб „загострити старе приладдя до виконування справедливости, і щоб подбати про нові інструменти в цій ділянці", це значить, що Воррен домагається збільшити число суддів, щоб приспішити вирішування розправ.

Плянують фільм про життя Ісуса Христа

Голлівуд, Каліфорнія. — Директор фільмової фірми Джан Ферров, який одночасно є і письменником, повідомляє, що незабаром почне працювати над фільмом про життя Ісуса Христа, який називатиметься „Син Чоловіческий". Співробітником при цьому фільмі буде фільмовий продуцент Семюел Бронстон. Ферров працює над підготовкою до цього фільму від 1948 року. Він є автором книжок „Дам'ян прокажений" і „Пишний похід Папів" та був найменований „Папським лицарем". Продукція фільму „Син Чоловічеський" має відбутися в 1959 році. В деяких колах висловлюють побоювання, чи вдасться фільм про життя Ісуса Христа, бо важко буде в цій фільмі не попасти в вульґаризм.

● **Ветеринар** із канадійського департаменту рільництва повідомляє, що червоні лиси поширюють скаженину щораз далі на південь, і наступного літа можна її сподіватись вже в південному Онтеріо, над озером тієї ж назви. Діти в повіті Ґрей, вибираючись до школи, беруть із собою кийки.

6 залізничих компаній збільшили ціну за їзду на 5 відсотків

Вашинґтон. — 6 залізничих ліній дістали дозвіл від Міжстейтової Торговельної Комісії збільшити ціну за квитки в звичайних возах на 5 відсотків, а в спальних вагонах на 15 відсотків. Збільшення цін обов'язує вже від 1-го листопада. Ці залізничі компанії, — це Ню Йорк Сентрал, Пенсилвенія, Бостон енд Олбані, Пенсилвенія-Редінґ Сішор Лайнс, Питсбурґ енд Лейк Ірі та Редінґ. Ці залізничі лінії автоматично мусітимуть збільшити на 7 центів на годину платні своїм працівникам, починаючи також від 1-го листопата. Про це збільшення цін за їзду просили компанії ще у вересні цього року. Згідно з цим збільшенням їзда у звичайних возах коштуватиме по 4.1 цента від милі (досі по 3.907), а у возах першої кляси (спальних вагонах) по 6.52 цента від милі (досі 5.67 цента). Це збільшення не відноситься до підміських поїздів.

Д-р Ріверо Аґеро вибраний на кубинського президента

Гавана, Кубинська Республіка. — У президентських виборах, які відбулися 3-го листопада, переміг проурядовий кандидат чотирьох партій д-р Андрес Ріверо Аґеро, який, згідно з неповним виборчим вислідом (відомі дані 5,032 виборчих округ на всіх 8,521) дістав 651,859 голосів. Його противники д-р Маркез Стелінґ — 136,674 голоси, д-р Ґрав Сан Мартин — 103,208 і Альберто Саляс Амаро — 38,024. Ці вибори цікаві тим, що вони відбувалися проти заборони голосувати, яку видав був провідник повстанців Фідель Кастро, грозячи смертю тим, що будуть голосувати. У Східній провінції, в якій оперують повстанці, населення не могло виконати свого громадського обов'язку і не голосувало. Колишній президент Ґрав Сан Мартин, який дістав тільки 38,024 голоси, назвав ці вибори „симуляцією".

● **На варшавське летовище** вперше прилетів великий американський транспортовий літак „Глобмастер". Поляки масово збіглися на летовище, щоб подивитись на цього повітряного велетня. Коли широкі двері літака відкрились, з нього виїхало 2-тонове вантажне авто, переслане з Америки для вжитку амбасади ЗДА.

ЧИТАЙТЕ НАЙСТАРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК „СВОБОДУ"

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — В-во св. Василія, Відд. 339, повідомляє всіх своїх членів, що Місячні збори відбудуться в неділю, 9-го листопада 1958 р., о год. 7-ій веч., в домі Укр. Громади при 3322 Н. Лавренц вул. Проситься всіх місцевих і позамісцевих членів прибути і вирівняти членські вкладки — А. Хромяк, предс.; М Палько, кас.; С. Лупацій, секр.

БРИДЖПОРТ, Конн. — Т-во „Українська Січ", Від. 59, повідомляє всіх своїх членів і членкинь, що Збори відбудуться в неділю, 9-го листопада 1958 р., під ч. 500 Галет вул., точно о год. 3:30 по пол. Взивається всіх членів прибути на час. — Управа.

КЕМПБЕЛ, О. — Управа Т-ва „Сокіл", Від. 218, повідомляє, що Збори відбудуться в неділю, 9-го листопада 1958 р., о год. 3ій по пол., в Українській Залі. Проситься всіх членів прибути на ці збори, з огляду на важливі справи, та вирівняти залеглі вкладки. — П. Лисиґанич, Н. Стадник.

ДІТРОЙТ, Мич. — Управа Т-ва „Запорозька Січ", Від. 75, повідомляє своїх членів, що Місячні збори, які мали відбутися 9-го листопада 1958 р., з важливих причин, відложено на 16 листопада, на год. 1:00 по пол., в УНДомі. Проситься членів вирівняти свої вкладки. В неділю, 9-го листопада, секретар буде присутній в УНДомі — тому, хто бажав би заплатити — може це зробити в год. 1-3 по пол. — М. Присташ, секр.

Кожний свідомий українець та кожна свідома українка вважають своїм обов'язком стояти в рядах Українського Народного Союзу, щоб своїм членством збільшити кадри ідейних українських працівників.

Посмертні Згадки

АННА КОНІКЕВИЧ, членкиня Т-ва св. о. Миколая, Від. 104 УНСоюзу, в Перт Амбою, Н. Дж., померла 29-го вересня 1958 р., по короткій хворобі, на 63-му році життя. Покійна нар. в селі Черчі, пов. Рогатин, Зах. Україна. До Т-ва вступила 1927 р. та була доброю і чесною членкинею свого Відділу, як також доброю мамою своєї родини. Полишила у глибокому смутку чоловіка Михайла, 2-ох синів, Василя і Івана, доньку Ольгу, брата Нестора і 2-ох внуків. Похорон відбувся 1-го листопада 1958 р., при участі Родини, Знайомих і Членів Тва, до укр. кат. церкви Успенія Пречистої Діви Марії, де Всеч. о. Д. Федасюк попрощав Покійного на вічний спочинок. Тлінні останки похоронено на укр. кат. цвинтарі в Перт Амбою, Н. Дж. — В. Ій П!

В. Матковський, секр.

РОЗШУКИ

Мама пошукує сина, ВАСИЛЯ КАЧМАРЧИКА, родом з Лелюхині, село Дашниця, пов. Ясло, якого забрали були німці на працю до Німеччини і від 1940 р. немає про нього жадної вістки. Хто знав би про нього, прошу писати на адресу його тети:
Tillie SUDYK
62 Grove Street, Singac, N. J.

Хто знав би щонебудь про мою сестру ПАЗЮ БЕРЕЖАНСЬКУ зі села Ясінь, пов. Ліськс, а котра по приїзді до Америки перебувала в Пітсбурґу, Па., нехай зволить повідомити:
Катерину БУТРИН
459 So. Verona Street
Bethlehem, Pa.

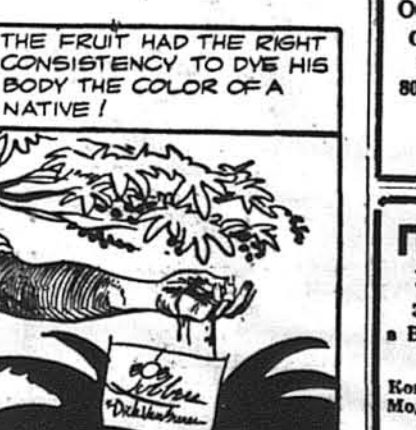
ТАРЗАН, ч. 4157. В кольорі тубільців.

Тарзан зиґзаґами, пильно розглядаючись, поспішав в напрямі до Кінду.

Аж поки нарешті не знайшов групу черешневих дерев.

Ягоди мали ту дійсну прикмету, що забарвлювали його тіло на колір тубільців!